

HỒI THỨ BỐN MƯƠI CHÍN

DU THẢN CHI MÊ MẮN TÂM THẦN

Tên quân Khất Đan nhảy xuống ngựa để cho A Tử thả "diều người.

A Tử cầm đầu dây rồi phóng ngựa để cho chạy đường vòng tròn. Nàng sung sướng hở tươi cười miệng hô:

- Thú quá! Thú quá!

Nhưng nàng bị ghương mới khỏi mà chưa được bình phục bàn tay vẫn còn yếu sức rồi mềm nhũn ra tuột mất đầu dây.

Du Thản Chi rớt xuống đất đánh cái "huych" một tiếng, trán gã đụng vào cạnh phiến đá sắc nhọn, bị thương một lỗ, máu chảy ra như suối.

A Tử cụt hứng tức mình la mắng:

- Thằng khốn nạn này sao nặng thế!

Du Thản Chi đã đau xuyết ngất người lại nghe nàng quát mắng vì thân thể vì quá nặng, những muốn quay lại cãi lộn, nhưng không nói nên lời.

Một tên quân Khất Đan chạy nói lại dây lọng tròn cổ gã, một tên khác xé vạt áo buộc vết thương, nhưng máu tươi vẫn tuôn ra ướt hết không thể cầm được.

A Tử nói:

- Các người lại thả diều đi cho ta coi, liệu có thả lên cao bằng nóc nhà được không?

Du Thản Chi không hiểu tiếng Khất Đan chỉ thấy họ vừa nói vừa giơ tay chỉ chỗ lên nóc nhà cũng đoán là chuyện không hay cho mình.

Quả nhiên một tên quân Khất Đan nhắc đầu dây lên luôn qua nách rồi bước lên lưng để khởi làm nện cổ gã rồi quát lên một tiếng:

- Lên đi

Đoạn phóng ngựa chạy nhanh. Du Thản Chi trước còn chạy lết sệt dưới đất mấy vòng rồi tung lên cao dần dần. Tên quân Khất Đan thả dây một lúc lại dài ra. Người Du Thản Chi dần lên cao. Tên Khất Đan đột nhiên hô lên một tiếng rồi buông đầu dây ra. Du Thản Chi tựa hồ như mũi tên bật khỏi dây cung bắn tung lên.

A Tử cùng các quan binh reo âm lên. Du Thản Chi không gượng được đành để cho người tung mạnh lên trên không, gã nghĩ bụng:

"Phen này chắc chết!" Khi người gã tung lên hết đà, gã chúc đầu xuống chân ngược lên tưởng chừng như đầu đổ xuống phiến đá xanh đến vỡ óc.

Bốn tên quân Khất Đan vội tung giây thòng lọng ra tròng lấy lưng gã rồi giật mạnh ra bốn phía. Du Thản Chi ngất xỉu, bốn luồng sức mạnh giữ gã cứng đơ lơ lửng trên không, đầu gã chỏ xuống chỉ còn cách mặt đất chừng ba thước.

Trước tình trạng cực kỳ nguy hiểm nếu chỉ một trong bốn tên quân Khất Đan chậm giật dây một chút, khiến cho sức mạnh bốn bên không cân nhau thì Du Thản Chi sẽ đụng đầu xuống đá vỡ óc ra mà chết.

Bọn Khất Đan thường ngày vẫn đem người Tống ra làm trò chơi như vậy, trong mười người bị chết hết chín. Dù là ở trong cánh đồng cỏ mặt đất mềm dẻo hơn nhưng từ trên cao rớt xuống cũng vỡ óc gãy cổ chết nhiều rồi.

Giữa lúc tiếng hô vang dội bốn tên quân Khất Đan hạ Du Thản Chi xuống.

A Tử lấy tiền ra thưởng cho đám quan binh mỗi tên mười lượng.

Bọn quan binh sung sướng tạ ơn rồi hỏi:

- Cô nương còn muốn coi trò gì nữa không?

A Tử thấy Du Thản Chi ngất đi không biết còn sống hay đã chết rồi. Hơn nữa cô vừa thả "diều người" đã dùng sức quá nhiều trước ngực, không đủ sức để xem nữa liền đáp:

- Ta xem đủ rồi. Thằng lỏi này nếu không chết thì sáng mai đem gã vào yết kiến ta để ta nghĩ cách tiêu khiển khác. Gã đã toan ám toán sát Đại Vương thì không thể để nó chết một cách dễ dàng được.

Đám quan binh dạ vang.

Lúc Du Thản Chi tỉnh lại thì mũi người thấy mùi khê nặng nề. Gã bưng mắt ra nhìn mà chẳng thấy gì, câu đầu tiên gã tự hỏi: "Ta còn sống hay chết rồi? ."

Gã cảm thấy khắp mình đau đớn, miệng khát nước phi thường.

Gã cất tiếng gọi:

- Nước! Nước!

Nhưng nào có ai thềm thừa.

Gã gọi luôn mấy tiếng rồi ngất đi. Gã mơ thấy bá phụ, phụ thân giao đấu với Tiêu Phong, máu chảy lênh láng lại nhìn thấy người mẹ rất thân yêu dặt gã ngồi vào lòng dỗ dành và bảo gã đừng sợ.

Gã lại thấy cả A Tử xuất hiện ra trước mắt với vẻ đẹp nồng nàn dưới cặp mắt hồ thu và sắc sảo dị thường. Bộ mặt nàng đột nhiên co rúm lại biến thành cái đầu rắn hổ mang bành hai má phùng phình, mình sặc sỡ lại cắn gã

Du Thản Chi sợ quá muốn trốn chạy, nhưng đến ngón tay còn không nhúc nhích được. Gã gắng gượng né tránh nhưng người vẫn cứng đờ. Rồi gã bị con rắn độc cắn lồi từng miếng thịt ở trên cánh tay, dưới đùi, sau lưng, trước cổ, khắp mọi chỗ trong người, nhất là ở trên trán rắn cắn còn mạnh hơn. Gã thấy những miếng thịt rớt ra thì hét hồn toan kêu lên mà không ra tiếng

Du Thản Chi người nóng bừng thần trí mê man suốt đêm. Lúc gã tỉnh lại thì người ê ẩm cũng khổ sở như lúc nằm mơ.

Hôm sau hai tên quân Khất Đan áp giải gã đến yết kiến A Tử, người gã hãy còn nóng ran.

Gã vừa bước đi một bước thì người lại ngã lăn ra.

Hai tên quân Khất Đan vội cắp gã lên rồi vừa mắng vừa diu đến một căn nhà bằng đá rất lớn. Du Thản Chi tự hỏi: Bọn này đem ta đi đâu? Phải chăng lồi mình ra giết?

Đầu óc gã vẫn hôn mê, không nghĩ nhiều được. Gã chỉ biết chúng đưa mình qua hai dãy hành lang đến ngoài một tòa sảnh đường...

Hai tên quân Khất Đan ở ngoài cửa tòa sảnh rồi bấm báo mấy câu.

Phía trong có tiếng cô gái đáp lại, cửa nhà sảnh đường mở ra. Hai tên quân Khất Đan liền đẩy gã vào. Du Thản Chi ngừng đầu nhìn lên thì thấy nền nhà trải một tấm thảm sặc sỡ. Một thiếu nữ xinh đẹp ngồi trên cắm đôn tận phía trong chính là A Tử.

Nàng để bàn chân trần đặt xuống tấm thảm. Du Thản Chi thấy đôi bàn chân nhỏ nhắn nhứtuyệt, trong như ngọc, mềm như đoạn thì trái tim gã đập mạnh, lòng gã rạo rực. Hai mắt gã nhìn chăm chặp vào hai bàn chân xinh đẹp kia. Gã tưởng chừng như da thịt bàn chân nàng trong bóng tối có thể soi gương được.

Bàn chân có ẩn hiện mấy đường gân xanh, gã muốn vươn tay ra vuốt ve lưng bàn chân A Tử.

Hai tên quân Khất Đan buông tay ra để Du Thản Chi đứng một mình. Du Thản Chi loạng choạng xuýt ngã, nhưng rồi cố gượng đứng vững được.

Cặp mắt Du Thản Chi vẫn không rời bàn chân A Tử. Gã thấy mười ngón chân nàng đều một màu hồng phớt tựa như những cánh hoa nhỏ bé.

A Tử đưa mắt nhìn Du Thản Chi thấy gã đầy như những máu me dơ bẩn mặt mũi xung vếu.

Hàm dưới đưa ra, hai mắt đỏ ngầu ham muốn như tóa lửa.

A Tử chợt nhớ lại một con chó sói đói bị thương. Hôm ấy nàng cùng Tiêu Phong đi săn, nàng bắn một phát trúng đầu con chó, nhưng vì không đủ sức mạnh

nên không bắn chết được nó. Con sói bị thương cũng dương đôi mắt tóe lửa ra nhìn mình, khác nào cặp mắt Du

Thần Chi lúc này đang nhìn nàng. Nàng tưởng gã muốn nhảy chồm lại cắn mình. Nhưng gã đang bị thương trong miệng lại học máu ra như suối không còn ođù sức. A Tử thích trông cặp mắt hăm hăm như con dã thú, nàng còn muốn con dã thú gầm lên những tiếng thê thảm.

Nhưng gã Du Thần Chi bạc nhược quá rồi không còn chút sức nào để phản kháng dù kích thích đến đâu cũng không có phản ứng.

Hôm trước gã toan dùng rắn cho cắn Tiêu Phong, mà không chịu quỳ lạy ăn nói quật cường không thèm lấy tiền của ông. A Tử rất vui mừng và coi gã như một loài dã thú rất lợi hại.

A Tử còn muốn hành hạ đâm cho gã bị thương khắp người. Nàng còn muốn mỗi lần bị thương gã lại chồm lên cắn mình một miếng và đương nhiên không để gã cắn trúng. Đàng này đi bắt gã đem về để thả diều người thì cái loài dã thú không phản này có dùng làm trò chơi cũng không thú.

A Tử khế chau mày tự hỏi: "Bây giờ tìm cách gì mới lạ hành hạ gã này cho vui".

Đột nhiên Du Thần Chi kêu lên mấy tiếng "Hà hà" rồi không biết một luồng khí lực ở đâu đưa đến, khiến gã đủ sức nhảy đến gần A Tử khác nào con beo vồ mồi. Gã ôm chặt lấy chiếc đùi bé nhỏ của nàng lên, cúi rạp đầu xuống để hôn hít hai bàn chân nàng.

A Tử cả kinh kêu thét lên. Hai tên quân Khất Đan cùng bốn nữ tỳ hầu cận nàng đều la ãm lên, chạy vào cố gỡ nàng ra.

Du Thần Chi vẫn bám chặt lấy chân nàng dai như đĩ a đói, dù chết cũng không chịu buông tay.

Tên quân Khất Đan vì dằn mạnh khiến cho A Tử đang ngồi trên cầm đôn tuột xuống tằm thắm trải dưới đất. Hai tên quân Khất Đan vừa sợ vừa tức không dám dấn ra nữa. Một tên đạp mạnh vào sau lưng Du Thần Chi còn một tên tát vào mặt gã.

Những vết thương của Du Thần Chi vẫn nóng ran, thần trí gã vẫn như người điên chưa tỉnh. Bất luận tình cảnh gì trước mắt gã cũng chỉ thấy lờ mờ. Gã hết sức ôm chặt lấy chân A Tử và vẫn đặt môi xuống hôn bàn chân nàng.

A Tử thấy môi gã khô và nóng bỏng vào chân mình thì trong lòng sợ hãi, nhưng trái lại nàng thấy có cảm giác kỳ dị tê tê buồn buồn rồi đột nhiên nàng thét lên lạnh lãnh:

- Ôi chao! Thằng lỏi này cắn đầu ngón chân ta

Rồi nàng vội bảo các người mau ra xa! Gã này phát điên rồi đừng để gã nổi khùng cắn đứt ngón chân ta

Du Thản Chi cắn mòn man ngón chân A Tử. Tuy nàng không thấy đau nhưng nàng sợ đột nhiên gã cắn mạnh.

Vì nàng e tên quân Khất Đan đánh đập gã làm cho gã cáu lên liền chét cắn bậy, nên phải bảo chúng xa ra.

Hai tên quân Khất Đan không biết làm thế nào đành buông tay ra. A Tử đỏ ngốt:

- Mi buông ra đừng cắn ta, ta sẽ tha chết cho.

Lúc này tâm thần Du Thản Chi đã mê loạn không hiểu nàng nói gì.

Một tên quân Khất Đan cầm đao rút ra khỏi vỏ toan chặt vào cổ gã cho đứt rơi đầu ra, nhưng lại sợ nhát dao chém xuống làm bị thương đến A Tử nên dùng dầm chưa dám hạ thủ.

A Tử lại nhủ:

- Chao ôi! Mi không phải dã thú, cắn người làm gì? Mau nhả ra ta sẽ kêu người đến chữa vết thương cho người và tha người về Trung Nguyên.

Du Thản Chi vẫn mặc kệ. Răng lưỡi gã vẫn nhẹ nhàng đưa qua đưa lại trên bàn chân A Tử chứ không cắn cho nàng đau, rồi hai bàn tay gã mân mê vuốt ve lưng bàn chân nàng một cách âu yếm. Tâm hồn gã thấy phiêu diêu tựa như lúc làm điều người bay bổng lên mây.

Một tên quân Khất Đan mau trí đột nhiên thò tay ra bóp cổ Du Thản Chi. gã bị nghẹt cổ không tự do mở ra được.

A Tử vội co đùi lên rút ngón chân trong miệng gã ra.

Nàng sợ gã phát điên lại cắn nữa, liền đứng dậy rút hai chân để về phía sau cầm đôn.

Hai tên quân Khất Đan nắm chặt lấy Du Thản Chi rồi nắm tay đấm vào miệng gã hơn mười quyền. Gã hộc lên mấy tiếng rồi ọc máu tươi ra làm dơ bẩn cả tấm thảm trải dưới đất.

A Tử nói:

- Các người dừng tay đừng đánh gã nữa.

Trải qua cơn nguy hiểm vừa rồi, nàng thấy gã còn có chỗ để làm trò chơi được, chưa đến nỗi vô vị, nên không muốn cho gã chết ngay.

Hai tên quân Khất Đan dừng tay không đánh nữa. A Tử ngồi xếp bằng trên ghế để hai bàn chân xuống dưới mông, rồi tính toán: "Bây giờ hành hạ gã bằng cách nào đây?"

Nàng ngẩng đầu lên thấy Du Thản Chi cặp mắt vẫn nhìn mình trừng trừng, liền hỏi:

- Mi nhìn ta gì mà dữ vậy?

Du Thản Chi chẳng quan tâm gì đến sự sống chết nữa, không cần nghĩ ngợi gì đáp liền:

- Cô nương đẹp quá! Nên tôi muốn nhìn mãi.

A Tử đỏ mặt lên nghĩ bụng: "Thằng lỏi này thật là gan liền, dám buông lời xúc phạm."

Có điều trước nay nàng chưa từng thấy một chàng trai nào mở miệng khen nàng đẹp trước mặt. Lúc nàng còn học võ phái Tinh Tú, bọn sư huynh đều coi nàng là một đứa trẻ ranh mãnh tinh nghịch. Từ khi nàng theo Tiêu Phong, không phải ông sợ nàng tinh nghịch mà chỉ lo nàng chết. Ông chưa từng để ý đến đẹp hay xấu. Bây giờ nàng thấy Du Thản Chi khen mình thì trong bụng không khỏi mừng thầm rồi định bụng: "Ta lưu gã ở bên mình để lúc nào ngồi buồn lại đem gã ra tiêu khiển, như vậy cũng hay! Có điều tỉ phu ta bảo tha gã, nếu biết ta bắt gã về tất nhiên cáu giận. Dù ta có dối được bữa nay thì bữa mai tất cũng bị lộ. Muốn cho tỉ phu ta thủy chung không hay biết được thì phải dùng cách gì đây? Cấm mọi người xung quanh không được tố cáo với tỉ phu thì ta có thể làm được. Xong lỡ tỉ phu đột ngột đến đây trông thấy gã thì sao?"

Nàng trầm ngâm một lát rồi chợt nghĩ ra điều gì nàng lẩm bẫm: "A Châu tỉ nương rất giỏi cải trang. Tỉ nương giả là gia gia mà tỉ phu không nhận ra. Ta đem gã này thay hình đổi dạng, tất tỉ phu không thể biết được, chỉ còn e gã nếu không tự nguyện thì dù là cải trang cho gã cũng chỉ được một lúc rồi gã vội rửa đi, khôi phục lại chân tướng cũng bằng vô dụng"

Cặp lông mày cong cong của A Tử nhíu lại. Nàng nghĩ ra được mưu kế, vỗ tay cười ha hả reo lên:

- Hay lắm, hay lắm! Ta cứ làm thế là được.

Nàng nói tiếng Khất Đan bảo hai tên quân một hỏi. Chỗ nào chúng nghe chưa hiểu hỏi lại thì nàng giải thích rõ ràng. Nàng lại sai thị nữ lấy ra ba chục lạng bạc giáo cho chúng.

Hai tên Khất Đan cầm tiền rồi cúi mình thi lễ, kéo Du Thản Chi ra ngoài phòng Du Thản Chi la lên:

- Ta muốn ở đây nhìn nàng! Ta muốn nhìn cô bé xinh đẹp mà độc ác kia.

Mấy tên quân Khất Đan cùng bọn thị nữ không hiểu tiếng Hán chẳng hiểu gã kêu la chuyện chi.

A Tử cười hì hì nhìn sau lưng gã lại tưởng đến sáng kiến thông minh của mình, càng nghĩ càng đắc chí.

Du Thản Chi bị lôi về chỗ cầm tù và quẳng xuống đồng cỏ khô.

Đến chiều có người mang lại cho Du Thản Chi một đĩa thịt cừu và mấy cái bánh bao.

Người gã vẫn còn nóng ran miệng nói lảm nhảm. Người đưa bánh đưa thịt đến sợ quá vội đặt thức ăn xuống rồi chạy đi.

Du Thản Chi đói quá, đói đến nỗi không biết gì nữa. Thức ăn để đó thủy chung gã vẫn không đụng đến.

Chiều hôm ấy, thốt nhiên có ba người Khất Đan đến, Du Thản Chi tuy thần trí mê man, nhưng gã cũng biết lờ mờ, tưởng là những chuyện không hay sắp đến cho mình. Gã gượng gạo đứng lên.

Du Thản Chi vẫn già giọng mắng nhiếc:

- Mấy con chó Khất Đan này muốn chết phải không? Đại gia sẽ băm bọn bay ra làm muôn đoạn!

Đột nhiên tên Khất Đan thứ ba, hai tay bung một vật gì trắng toát trông giống như gạo hay làn tuyết. Chúng giữ chặt lấy mặt gã.

Du Thản Chi thấy mặt mình vừa ướt vừa mát lạnh. Đầu óc gã tỉnh lại nhưng hơi thở không thông. Gã nghĩ thầm: "Bọn này bít kín thất khiếu cho ta chết ngay đây!" Nhưng gã lại biết ngay là mình đoán sai, mồm miệng và mũi gã có người chọc ra mấy lỗ gã lại thở hít được như thường, chỉ còn cặp mắt là không mở ra được. Gã cảm giác mặt mình ướt đẫm và đang có người xoa nắn tựa hồ như trát bột vào.

Du Thản Chi bị hành hạ hai ngày liền, đau khổ đủ điều. Bây giờ trong lòng gã mê man tự hỏi: "Bọn ác tặc này không biết đang dùng phương pháp cổ quái nào để giết ta đây?"

Sau một lúc gã thấy họ khẽ nẩy chất bột trên mặt mình ra. gã mở mắt nhìn thì thấy một chiếc mặt nạ bằng bột mì vừa tháo ra.

Tên quân Khất Đan hai tay cầm rất cẩn thận cái mặt nạ bằng bột còn đang ướt này chỉ sợ vỡ nát.

Du Thản Chi lớn tiếng mắng:

- Quân Liêu cầu hèn mặt này! Ta sẽ cho bọn mi chết không có đất mà chôn.

Ba tên quân Khất Đan để mặc Du Thản Chi tha hồ chửi bới kêu gào, chúng mang cái mặt nạ đắp bằng bột đi

Du Thản Chi sực nhớ ra lắm bầm: "Phải rồi! Chúng bôi thuốc độc vào mặt mình, chắc chắn bao lâu mặt mình sẽ nát rửa da thịt, biến thành quỷ sứ..."

Gã càng nghĩ càng sợ hãi rồi định bụng:

Nếu để chúng hành hạ cho đến chết thì thà rằng tự tử đi còn hơn. Gã chú ý rồi liền tiếp đập đầu vào tường "binh binh" luôn mấy cái.

Nhưng tên ngục tốt nghe tiếng chạy vào trối chặt tay chân gã lại.

Du Thản Chi đã đập đầu đến choáng óc, sắp ngất đi, để mặc bọn ngục tốt muốn làm gì thì làm.

Qua được mấy ngày, gã thấy mặt mình chẳng đau đớn gì mà cũng không nát rửa song gã quyết lòng một chết cho rồi. Gã tuy bụng đói mà ngục tốt đưa cơm vào ăn nữa.

Đến ngày thứ tư, ba tên quân Khất Đan lại chạy đến chỗ Du Thản Chi xiềng gã đem đi.

Trong lúc đau khổ vô cùng gã chỉ còn sót lại một chút hy vọng là được đưa đến chỗ A Tử để nàng hành hạ khảo đã, thì dù có đau khổ đến đâu chẳng nữa cũng còn được thấy dung nhan người đẹp để mà an ủi. Hoài bão hy vọng đó, trên nét mặt đau khổ thoáng một nụ cười chua chát.

Ba tên quân Khất Đan đem gã qua mấy đường hẻm nhỏ rồi đưa vào một gian phòng tối đen. Bước qua một cái bệ đa chừng mười bậc thì đến một nơi than hồng bốc lên ngàn ngọn soi sáng nửa căn nhà đá.

Một bên thợ rèn vai u thịt bắp mình trùng trùng đứng bên lò lửa. gã chăm chú nhìn một vật đen sì mà gã đang cầm trên tay.

Ba tên quân Khất Đan đẩy Du Thản Chi đến trước mặt gã thợ rèn. Hai tên chia nhau giữ chặt hai tay gã, còn một tên nắm lấy sau lưng.

Người thợ rèn ngoẹo đầu ngắm nhìn đồ vật cầm trong tay tựa hồ như để so sánh.

Du Thản Chi đưa mắt nhìn đồ vật trong tay người thợ rèn thì thấy một cái mặt nạ đúc bằng thép, có dùi thủng miệng, lỗ mũi và hai mắt. Gã tự hỏi: "Cái mặt nạ bằng thép này để làm gì?"

Bỗng người thợ rèn cầm chiếc mặt nạ lên úp vào mặt gã.

Du Thản Chi bất giác ngẩng đầu về phía sau để tránh nhưng rút cục người thợ vẫn lờng vào được. Gã thấy mặt mình giá lạnh vì da thịt chạm vào gang thép. Gã rất làm kỳ ở chỗ chiếc mặt nạ này lờng vào mặt mình vừa khảm vừa khảm, mồm miệng mặt mũi chỗ nào cũng ăn khớp, dường như cái mặt này họ làm để cho hắn đeo.

Du Thản Chi không phải hạng ngu ngốc cho lắm, gã chỉ nghi ngờ một lúc rồi biết ngay cứu cánh về vụ này. Đột nhiên gã, cảm thấy lạnh đến xương sống, than thảm: "trời ơi! Đúng là chúng làm cái mặt này để cho mình đeo rồi. Bữa trước bọn chúng đã lấy bột ướt để nhồi vào mặt mình thì ra là chúng làm khuôn mặt. Không biết bọn chúng làm cái mặt nạ này là có dụng ý gì? Hay là..."

Dường như Du Thản Chi đã đoán ra cái trò độc ác của bọn Khát Đan đúc mặt nạ để làm gì, gã không dám nghĩ thêm nữa, chỉ cố cựa quậy lùi lại.

Người thợ rèn lại tháo mặt nạ ra gật lia lia ra vẻ vừa lờng. Y lấy ra một cái kiềng to tương cặp lấy mặt nạ đặt vào lò lửa nung cho đỏ lên. Tay phải cầm một cái dùi sắt đánh vào mặt nạ beng beng một hồi rồi lại đưa tay sờ đầu sờ gáy Du Thản Chi để sửa lại những chỗ không ăn khớp.

Du Thản Chi quát mắng:

- Mấy thằng Liêu cầu trời đánh này! Tụi bây định làm việc thương thiên nghịch lý gì đây? Tụi bây là những con quỷ hung tàn, hoàng thiên sẽ giáng họa để tụi bay không được chết yên lành đâu! Nhà trời sẽ ra tay sát hại cả đến lục súc cùng con cái của tụi bây.

Gã lớn tiếng chửi mắng ầm ầm, nhưng bọn Khát Đan chẳng hiểu gì hết.

Người thợ rèn đột nhiên quay đầu lại nhìn Du Thản Chi bằng đôi mắt hung dữ, giơ cái đầu kim sắt nung đỏ lên như muốn chỉ vào mặt gã.

Du Thản Chi khiếp quá mắt trợn lên miệng há hốc ra.

Người thợ rèn chỉ hăm dọa thế thôi rồi cười ha hả rút kiềng về. Đoạn y lấy một cái khuôn sắt ngư hình nửa quả dưa, ướm vào sau gáy Du Thản Chi bằng đôi mắt hung dữ, giơ cái đầu kim sắt nung đỏ lên. Đoạn y lớn tiếng nói mấy câu.

Ba tên quân Khát Đan dẫn ngựa Du Thản Chi trên mặt bàn đầu thò ra ngoài. Lại thêm hai người Khát Đan nữa lại tiếp tay giữ đầu gã không cho gã động dậy. Cả bảy năm người giữ cả chân tay mình mảy Du Thản Chi. Khói trắng bốc lên hơi mùi thịt khét lẹt bay ra.

Du Thản Chi rú lên một tiếng ngất đi.

Người thợ rèn lấy kiếm gấp nốt miếng mô hình nửa lắp vào sau gáy gã. Cả hai nửa úp vào nhau thành ra cái hình tròn chụp cả lấy đầu Du Thản Chi.

Cái lồng sắt hãy còn nóng bỏng chạm vào da thịt cháy lên xèo xèo, thịt cũng mềm nhũn ra.

Người thợ rèn này là tay khéo nhất trong thành Yên Kinh. Hai nửa đầu ráp vào nhau trông liền như một không hở sợi tóc.

Du Thản Chi khác nào kẻ vào địa ngục, trải qua muôn trượng lửa nóng. Gã ngất đi không biết bao lâu dần dần hồi tỉnh, cảm thấy trước mặt sau gáy đau rát không chịu được gã lại ngất đi.

Nên biết rằng người ta lúc thần trí mê man mà ngất đi được cũng là một việc trời sanh ra để hộ vệ cho tâm trí. Nếu không có lúc ngất đi đó thì sẽ đau khổ cho đến chết.

Du Thản Chi ba lần ngất đi, ba lần hồi tỉnh. Gã lớn tiếng kêu gào mà bên tai vẫn chẳng nghe thấy tiếng mình.

Lúc đầu gã tưởng tại mình điếc, nhưng rồi kêu to lên một lần nữa mới phát giác ra mình kêu không thành tiếng. Gã nằm thẳng người muốn cử động cũng không được. Gã không nghĩ ngợi gì chỉ cắn răng để cố nhịn đau đón từ trước mặt đến sau gáy.

Gã giữ nguyên tình trạng như vậy hồi lâu rồi gắng gượng giơ tay lên sờ mặt lạnh cứng ngắt và như thế đã đủ chứng minh gã đoán không lầm là cái mặt nạ chụp vào đầu gã.

Du Thản Chi cắn hận vô cùng cố gắng kéo mặt nạ ra, nhưng dường như đã gắn chặt vào mặt gã, kéo thế nào cũng không nhúc nhích được. Gã vừa cắn phần vừa tuyệt vọng, không nhẫn nại được, khóc òa lên. Nước mắt gã tuôn ra như suối mà tiếng khóc cũng chỉ ầm ức, không phát ra thanh âm.

Gã đang độ thiếu niên nên dù đau đón đến đâu cũng vẫn đủ sức chịu đựng, không đến nỗi chết.

Mấy hôm sau những vết thương và những chỗ đau đón dần dần giảm bớt đi, gã đã cảm thấy đói bụng ngửi mùi bánh mì thịt thơm quá không nhịn được, liền bốc ăn. Ăn vào thấy người càng dễ chịu hơn.

Bây giờ Du Thản Chi đưa tay lên sờ khắp trên đầu, trên mặt biết rằng cái lồng sắt đã úp chụp kín cả đầu, mặt mình không còn cách nào tháo ra được.

Mấy hôm đó gã tức giận như điên cuồng, nhưng sau ba ngày dần dần gã bình tĩnh trở lại. Rồi tự hỏi: Quân Liêu cầu này dùng lồng sắt chụp lấy đầu mình là có dụng ý gì?

Gã cho đây chỉ là mệnh lệnh của Tiêu Phong, còn dụng ý gì thì gã nghĩ mãi cũng không đoán ra.

Sở dĩ A Tử sai đắp lồng sắt chụp vào đầu vào mặt gã là để bịt Tiêu Phong. Vụ này nhất thiết do gã đội trưởng Thất Lý chiêu ý A Tử mà làm ra.

Hằng ngày A Tử vẫn hỏi dò Thất Lý về mọi tình hình Du Thản Chi sau khi đầu gã đã chụp lồng sắt vào rồi. Ban đầu nàng vẫn lo rằng nhân vụ này mà Du Thản Chi sẽ chết mất, nhưng về sau nàng biết gã đã dần dần khỏe lại như cũ thì rất mừng lòng.

Mới đây A Tử được tin Tiêu Phong ra duyệt binh ngoài cõi Nam Giao, liền truyền cho Thất Lý đem Du Thản Chi vào để nhìn hình thù gã sau khi đầu bịt lồng sắt và mặt nạ ra sao?

Nàng ngồi trong cung Đoan Phúc để chờ cho đến khi ba quân Khất Đan bộ hạ của Thất Lý dẫn Du Thản Chi vào.

A Tử vừa trông thấy hình thù Du Thản Chi trong lòng xiết bao nổi mừng vui về cách giả tạo này. Nàng lẩm bẩm:

- Phương pháp này thật là tuyệt diệu! Bây giờ thằng lỏi đeo bộ mặt này vào thì dù gã có đứng đối diện, tử phụ ta cũng không thể nhận ra được.

Du Thản Chi tiến lên mấy bước. A Tử vỗ tay khen hay rồi bảo Thất Lý:

- Người lấy năm chục lượng bạc để thưởng cho tên thợ rèn đã làm việc chu đáo!

Thất Lý nói:

- Xin vâng. Đa tạ Quận chúa

Nguyên Gia Luật Hồng Cơ muốn chiều lòng Tiêu Phong đã đặc biệt giáng chỉ phong A Tử làm Đoan Phúc quận chúa. Cung Đoan Phúc này cấp riêng cho nàng làm nơi cư trú

Du Thản Chi nhìn qua lỗ mắt trên mặt nạ thấy A Tử tươi cười xinh đẹp vô cùng, thì trong lòng không khỏi rung động. Gã thấy nàng cười nói tuy chẳng hiểu gì, nhưng cũng thấy khoan khoái trong lòng bất giác nhìn nàng chăm chăm không chớp mắt. A Tử thấy Du Thản Chi đeo mặt nạ coi rất kỳ dị, song nhận ra gã vẫn nhìn mình không chớp mắt, liền hỏi:

- Thằng lỏi ngu ngốc kia! Mi nhìn ta làm chi vậy?

Du Thản Chi ấp úng:

- Tôi... tôi không biết!

A Tử hỏi lại:

- Mi đeo mặt nạ có dễ chịu không?

Du Thản Chi lại hỏi:

- Cô nương thử đoán xem có dễ chịu không?

A Tử cười khanh khách đáp:

- Ta nghĩ không ra.

Nàng thấy cửa miệng Du Thản Chi rất hẹp chỉ đủ để ăn cơm húp canh. Còn muốn ăn thịt phải phải nghiền nát ra mới đưa vào được. Như vậy dù gã muốn cắn ngón chân mình cũng

không thể được, liền cười hỏi:

- Sỡ dĩ ta bắt mi phải đeo mặt nạ để vĩnh viễn mi không cắn ta được.

Du Thản Chi mừng thầm, nói:

- Phải chăng cô nương muốn tôi... tôi ở luôn bên mình để hầu hạ?

A Tử đáp:

- Chà! Mi là một đứa khôn nạn, để mi ở bên mình đừng mi nghĩ cách hại ta phải không?

Du Thản Chi nói:

- Tôi quyết không để ý hại cô nương. Tôi chỉ thù một mình Tiêu Phong mà thôi.

A Tử nói:

- Mi muốn hại tỷ phu ta, phỏng có khác gì hại ta?

Du Thản Chi nghe A Tử nói vậy trong lòng chua xót, không biết trả lời thế nào.

A Tử cười nói:

- Mi muốn hại tỷ phu ta, ta tưởng lên trời cũng không khó bằng. Thằng ngốc kia! Mi có muốn chết không?

Du Thản Chi đáp

- Dĩ nhiên là tôi không muốn chết. Có điều hiện giờ trên đầu tôi chụp một cái lồng sắt thành thử người chả ra người, quỷ chả ra quỷ thì dù chết cũng vậy thôi, chả khác gì.

A Tử nói:

- Nếu quả mi muốn chết thì ta cho mi được toại nguyện, có điều không phải được chết một cách dễ dàng đâu.

Nàng quay sang bảo gã Thất Lý đứng bên cạnh:

- Thất Lý! Ngươi lôi nó ra chặt cánh tay trái đi!

Thất Lý dạ một tiếng rồi lôi Du Thản Chi đi.

Du Thản Chi cả kinh la lên:

- Không! Không! Tôi không muốn chết! Cô nương... Cô nương đừng sai chặt cánh tay tôi.

A Tử cười lạt nói:

- Lời ta đã nói ra lẽ nào không thi hành, trừ phi... mi chịu quỳ xuống khấu đầu!

Du Thản Chi còn đang ngần ngừ, Thất Lý đã lôi gã ra hai bước.

Du Thản Chi không dám chần chừ nữa, quỳ mọp ngay xuống dập đầu lạy, đầu gã chụp lồng sắt chạm xuống đá xanh kêu "boong boong."

A Tử cười khanh khách đáp:

- Từ thuở nhỏ ta chưa được nghe ai dập đầu lại có âm thanh dễ nghe như vậy. Mi lạy thật lâu cho ta nghe.

Du Thản Chi là một vị Tiểu trang chúa ở Tụ Hiền trang, dù gã văn dốt võ dốt mọi người trong trang đều biết gã là một thiếu niên đốn mạt, nhưng con Du Ký chết rồi, Du Câu chỉ có mình gã, quý gã như hòn ngọc báu.

Tiểu Trang chúa gọi một tiếng người nhà đã rầm rập. Từ thuở nhỏ gã đã được nuông chiều, ăn sung mặc sướng, có bao giờ chịu khổ nhục như ngày nay?

Lúc Du Thản Chi mới thấy Tiêu Phong gã còn có khí phách quật cường, thà chết chứ không chịu quỳ lạy. Nhưng mấy bữa nay từ tâm hồn cho đến thể xác, gã chịu không biết bao nhiêu là đau đớn cực nhục cho nên mất hết chí khí của trang thiếu niên. Gã vừa nghe A Tử muốn chặt tay mình, bắt gã quỳ xuống, gã cũng phải quỳ rồi bắt gã lạy gã cũng phải lạy.

A Tử bảo gã dập đầu nghe hay, gã cũng dập đầu lia lịa kêu "boong boong."

A Tử tùm tùm cười nói:

- Hay lắm! Từ đây trở đi, ta sai bảo ngươi điều gì, ngươi không kháng cự thì thôi. Nếu còn trái lệnh, lập tức ta sai chặt tay, mi đã nhớ chưa?

Du Thản Chi nói:

- Vâng, vâng.

A Tử nói:

- Ta cho ngươi đội cái lồng sắt, ngươi có hiểu tại sao không?

Du Thản Chi nói

- Thực tình tôi không biết.

A Tử nói:

- Đáng lẽ mi chết rồi, ta cứu mạng mi mà mi không biết cảm ơn ta. Tiêu đại vương muốn băm mi nát ra như cám, mi có biết không?

Du Thản Chi đáp:

- Y là kẻ thù giết cha tôi, cố nhiên không chịu buông tha.

A Tử nói:

- Y giả vờ tha mi, rồi lại sai người đi bắt người về để băm vằm mi ra. Ta thấy mi là một đứa nhỏ không đến nỗi hèn hạ lắm, nên sai người bắt mi về đây, giết mi đi nghĩ cũng tội nghiệp, nên ta phải nghĩ cách giấu mi. Nếu Tiêu đại vương lại gặp mi thì mi tất phải chết mà rầy rà đến cả ta nữa.

Du Thản Chi chợt tỉnh ngộ nói:

- À! Thế ra cô nương đúc cái lồng sắt này bịt đầu tôi là để cứu mạng cho tôi. Tôi cảm kích vô cùng!

Chính A Tử đã làm cho gã đầu đón ê chề, lại bịt gã khiến gã đem lòng cảm kích. Nàng thấy gã tin lời mình mà khoan khoái vô cùng, mỉm cười nói:

- Vì thế mà rồi đây mi có gặp Tiêu đại vương thì đừng nói năng chi hết để y không nghe được thanh âm mà nhận ra mi nữa. Nếu mi lên tiếng, y nhận ra mi, tất đem chặt một cánh tay mi đi. Rồi đi một thời gian ngắn lại chặt nốt một cánh tay thứ hai.

A Tử quay sang bảo tên đội trưởng:

- Thất Lý! Người đi thay quần áo Khất Đan cho gã mặc, tắm rửa cho sạch những vết máu mủ tanh hôi trong người gã đi!

Thất Lý vâng lệnh lôi Du Thản Chi ra ngoài.

Chẳng mấy chốc tên đội trưởng lại đưa gã vào.

A Tử thấy gã đã thay mặc quần áo Khất Đan. Thất Lý muốn lấy lòng A Tử, cho gã mặc quần áo sặc sỡ, giống một tên tiểu sũ (thằng hề trong tuồng tàu).

A Tử cả cười nói:

- Ta đặt tên cho mi là Thiết Sũ. Từ đây nếu ta kêu Thiết Sũ thì mi phải thưa ngay.

Rồi nàng cất tiếng gọi to:

- Thiết Sứ! Du Thản Chi vội đáp:

- Dạ, dạ!

A Tử thích lắm đột nhiên nàng nhớ ra điều gì hỏi:

- Thất Lý! Có phải nước Đại Tự bên Tây Vực đem đến biểu một con sư tử không? Người kêu quản sư đem nó vào đây, đồng thời gọi mấy tên vệ sĩ đến nữa

Thất Lý vâng lệnh chạy đi. Mười sáu tên vệ sĩ tay cầm trường mâu chạy vào điện, khom lưng thi lễ trước A Tử. Đoạn đứng ngay người lên, chia mười sáu mũi trường mâu ra phía ngoài để bảo vệ cho A Tử

Chỉ trong khoảnh khắc ngoài điện có tiếng sư tử gầm thét. Tám Đại Hán khiên một chiếc cũi sắt đi vào. Trong cũi có một con sư tử đực chạy quanh. Con sư tử này lông vàng bờm dài nanh vuốt rất nhọn trông rất hung dữ. Gã quản sư tay cầm roi da đi trước.

A Tử thấy con sư tử hung mãnh mà phát khiếp. Nàng hờn hờ nói:

- Thiết Sứ! Ta bảo người làm một việc, thử coi người có chịu nghe lời ta không?

Du Thản Chi đáp:

- Vâng!

Gã trông thấy con sư tử thì trong lòng hồi hộp tự hỏi: "Không biết A Tử có dụng ý gì đây?" nghe nàng nói trống ngực đánh hơn trống làng.

A Tử nói:

- Ta không hiểu cái lồng sắt bịt đầu người có được kiên cố không? Vậy người thử dò đầu sắt vào cho con sư tử cắn mấy miếng thử xem có vỡ được không?

Du Thản Chi nghe nói cả kinh ấp úng:

- Cái đó... Cái đó... Không nên thử làm chi. Giả tỷ nó cắn vỡ thì đầu tôi...

A Tử gất gỏng:

- Mi thật là đồ vô dụng! Có việc cón con thể mà đã khiếp sợ. Kẻ là đại trượng phu thì coi cái chết như không mới phải. Và ta chắc rằng nó cắn không vỡ được đâu.

Du Thản Chi nói:

- Cô nương! Chuyện này há phải trò đùa. Giả tí nó cắn không vỡ thì cái lồng sắt cũng bị móp méo, và đầu tôi...

A Tử cười khanh khách nói:

- Thì đầu người có méo xệch đi cũng chẳng sao. Thằng lỏi này thật khó chịu quá! Cái đầu mi cũng chẳng còn đẹp để gì nữa. Dù cái lồng có méo mó thì cái đầu người ở bên trong cũng chẳng ai trông thấy. Hà tất người phải quan tâm nó đẹp hay xấu? ...

Du Thản Chi vội nói:

- Có phải tôi còn có tham vọng cho cái đầu để coi đầu? ...

A Tử sa sần nét mặt gạt phất đi:

- Mi không nghe lời ta ư? Được lắm!

Đoạn nàng quay ra bảo gã đội trưởng:

- Thất Lý! Người quăng cả người nó vào trong củi cho sư tử ăn thịt đi!..

Thất Lý"ạ"một tiếng rồi chạy lại nắm lấy Du Thản Chi

Du Thản Chi nghĩ thầm: "Nếu quăng cả người mình vào củi cho sư tử cắn thì còn chi là tính mạng. Thôi ta đành nghe lời cô này thò cái đầu sắt vào củi, còn sống hay chết đành phó mặc số phận"

Nghĩ vậy gã la lên:

- Thôi đừng! Tôi xin vâng lời cô nương!

A Tử cười nói:

- Có thể chứ! Ta bảo cho người biết: từ đây trở đi ta biểu người làm sao thì lập tức người phải làm ngay! Nếu còn bướng bỉnh để bỏng cô nương nổi nóng thì không hay đâu.

Đoạn nàng hét gã đội trưởng:

- Thất Lý! Người nọc cỏ gã ra đánh ba chục roi để từ đây cho gã biết phép.

Thất Lý vâng lệnh lập tức rút lấy cây bì tiêu trong tay gã quản sự quất vào lưng Du Thản Chi.

Du Thản Chi đau quá không chịu được, rú lên một tiếng:

- Úi chao!

A Tử nói:

- Thiết Sứ kia! Ta cho mi hay: ta sai người đánh mi tức là ta tử tế với mi lắm đó. Thế mà mi lại la làng. Phải chăng mi không muốn ta sai người đánh mi?

Du Thản Chi vội nói:

- Không! Không! Tôi vui lòng lắm. Xin đa tạ cô nương có lòng hạ cố đã cho tôi được ăn đòn.

A Tử thét:

- Đánh đi!

Thất Lý quát veo véo liền một lúc đến mười roi.

Du Thản Chi nghiến chặt hai hàm răng chịu đựng không dám hé miệng. Bởi vì gã đã đội lồng sắt những ngọn roi chừa đâu gã ra, chỉ vọt vào lưng, nên gã có thể nhẫn nại được.

A Tử thấy gã chịu đựng không rên rỉ gì, lại cảm thấy trò này vô vị hỏi:

- Thiết Sứ! Ta lại hỏi ngươi, có phải ngươi nói vui lòng để ta sai người đánh mi không?

Du Thản Chi đáp ngay:

- Vâng

A Tử lại hỏi:

- Ngươi nói thực hay nói dối? Ta nghĩ rằng ngươi buột miệng nói để bịp ta.

Du Thản Chi nói:

- Thực tình như vậy, đâu dám lừa bịp cô nương.

A Tử nói:

- Mi đã vui lòng, sao lại không cười, và không reo lên "Thú quá! Thú quá!"

Du Thản Chi bị nàng hành hạ đến ruột, tan hồn, quên cả môi cắn thù. Nàng nói làm sao cũng bào hao làm vậy. Gã miễn cưỡng lên tiếng:

- Cô nương đối với tôi thật là phúc đức. Tôi được ăn đòn khoan khoái vô cùng!

A Tử nói:

- Thế mới phải chứ! Nào ta thử xem.

Nàng nói xong đập bàn một cái, Thất Lý giơ roi lên vọt tới tấp.

Du Thản Chi cười ha hả nói:

- Sướng quá! Sướng quá! Đa tạ cô nương đã ban ơn cho.

A Tử lại đập bàn ra hiệu roi lại quát xuống, Du Thản Chi vẫn bám gan chịu đòn reo lên:

- Đa tạ cô nương đã cứu mạng cho, Roi đòn này thật là sung sướng.

Chỉ trong khoảnh khắc đã đánh đến hai chục roi, kể cả đòn đánh trước tổng cộng đến ba mươi roi

Du Thản Chi bị đau ê ẩm cả người loạng choạng bước đến bên cũi sắt. Gã nghiêng răng thò đầu vào trong cũi.

A Tử bảo gã quản sự:

- Người cho sư tử cắn gã đi. Sao mãi nó không vồ?

Gã quản sự quát lên mấy tiếng. Con sư tử nghe hiệu lệnh chồm lại há miệng thật to cắn vào đầu Du Thản Chi.

Bỗng nghe tiếng xào xạo. hàm răng sư tử nhá chiếc lồng sắt. Du Thản Chi sợ quá nhắm mắt lại.

Gã cảm thấy một luồng nhiệt khí qua những lỗ hồng lồng sắt chui vào thì biết rằng cả cái đầu mình đã lọt vào hàm sư tử. Tiếp theo gã cảm thấy trước trán và sau gáy đau đớn kịch liệt.

Nguyên người thợ rèn lúc chụp cái lồng sắt vào đầu gã, đầu và mặt mũi bị lồng sắt còn nóng bỏng làm cho gã xém da cháy thịt. Sau mấy bữa những vết thương mới đông vảy. Bây giờ sư tử cắn vào, những vết thương lại toét ra.

Sư tử cố sức gặm mà cắn không vào, lại thấy đau răng. Nó nổi hung giơ vuốt lên cào vai Du Thản Chi.

Du Thản Chi bị sư tử cào vai bị thương đau tới xương tủy hét lên một tiếng “Úi chao!” rùng rợn. Con sư tử thấy trong miệng mình tự nhiên bật lên tiếng thét thì không khỏi giật mình, há miệng ra lùi lại phía sau cũi sắt.

Nên biết rằng sư tử hay hùm beo tuy đều là loài thú dữ nhưng không phải nó chỉ một mực liều lĩnh vồ cắn không suy xét. Lúc gặp điều gì khác lạ là nó lại thụt về để coi cho rõ xem có nên vồ nữa hay không, nhất là con sư tử này sau khi bị bắt, tính hung hãn giảm đi rất nhiều.

Du Thản Chi vừa la lên một tiếng, sư tử sợ quá lùi lại.

Gã quản sự coi đó là một việc mất thể diện cho mình, gã lại lớn tiếng quát tháo giục sư tử vồ Du Thản Chi cắn nữa

Du Thản Chi cả giận, đột nhiên vươn tay nắm lấy cổ áo gã quản sự gắng sức kéo mạnh, lôi đầu gã đút vào cũi sắt

Gã quản sự rú lên.

A Tử thích quá vỗ tay cười ha hả:

- Hay quá! Hay quá! Ta được coi hai người đánh nhau trí mạng thật là tuyệt!

Mấy tên quân Khất Đan toan chạy ra gỡ gã quản sự ra khỏi tay Du Thản Chi, nhưng nghe A Tử nói vậy lại thôi. Gã quản sự hết sức cựa quậy, nhưng lúc này Du

Thản Chi đã nổi tính thú, cố giữ chằng chằng gã quản sự, nhất quyết không chịu buông tha.

Gã quản sự chỉ còn trông con sư tử lại cứu mình, gã hét lên:

- Cẩn! Cẩn chết đi!

Con sư tử lại nghe gã giục rồi rít, gầm lên một tiếng đau tai nhức óc, nhảy chồm lại. Nó chỉ thấy chủ nhân giục cẩn chết đi mà không biết cẩn ai? Nó nhe hàm răng sắc nhọn, trắng ớn ngoạm rau rầu cắn đứt một bên đầu gã quản sự, óc và máu tươi vọt ra tung tóe nhày nhựa trên mặt đất!

A Tử hớn hờ tươi cười reo âm lên:

- Ha ha! Thiết Sứ đại thắng! Thiết Sứ đại thắng!

Nàng vẫy tay ra lệnh cho mấy tên quân Khất Đan khiêng cũi sư tử đi và đem tử thi gã quản sự ra ngoài. Đoạn nàng bảo Du Thản Chi:

- Thế là được rồi! Mi đã làm cho ta được vừa lòng trong chốc lát. Ta muốn thưởng mi mà chưa biết thưởng gì đây?

Nàng chống tay lên cằm ra chiều suy nghĩ.

Rồi! Mi toan ở chờ Tiêu đại vương đến thăm ta, mi thừa cơ hạ thủ để sát hại đại vương, báo thù cho cha mẹ mi phải không?

Du Thản Chi nói:

- Tiểu nhân đến đây cốt để báo thù cho song thân nhưng không ngờ vụ này lại dính líu đến cô nương.

A Tử nói:

- Tại sao mi lại thích làm nô lệ cho ta?

Du Thản Chi đáp:

- Cô nương là người đẹp nhất trên trần gian. Tiểu nhân... Tiểu nhân tưởng tìm khắp thiên hạ cũng không tìm được người thứ hai nào như cô nương!

Gã nói câu này thật là hỗn xược vô cùng! Giả tí A Tử là một cô gái tầm thường mà thấy kẻ đê hèn dám ra điều trêu chọc thì đã giết rồi. Nhưng A Tử lại ưa nghe người ta tán tụng mình đẹp.

A Tử là một cô gái nhỏ tuổi tuy nhan sắc mỹ miều song chưa hết độ trưởng thành hơn nữa nàng bị trọng thương chưa khỏi hoàn toàn người vẫn gầy nhom vàng ửng, mà biểu đẹp nhất trần gian thì thật là quá đáng. Nhưng nàng thấy ở đời có kẻ khen mình nhan sắc khuynh thành cũng nức lòng hả dạ

A Tử toan ưng thuận lời khẩn cầu của Du Thản Chi, bỗng có thị vệ báo

- Đại vương đã đến!

A Tử đưa mắt nhìn Du Thản Chi khẽ hỏi:

- Người có sợ không?

Du Thản Chi run run đáp:

- Không sợ.

Thực ra gã nghe Tiêu Phong đến hồn vía đã rụng rời. Nếu quả gã không sợ thật thì việc gì vừa nói vừa run?

Bỗng thấy cửa điện mở rộng. Tiêu Phong mình mặc áo cừu nhỏ, lưng thắt đai lụa đi đến.

Tiêu Phong vừa bước vào cửa điện đã nhìn thấy ngay vũng máu tươi lại thấy một người đầu chụp lồng sắt, trông điệu bộ rất kỳ dị, ông nhìn A Tử cười hỏi:

- Bữa nay coi khí sắc cô có vẻ tươi cười, chắc lại có trò chơi gì mới lạ?

A Tử cười đáp:

- Nước Cao Xương bên Tây Vực mới đem công gã này tên gọi Thiết Sứ. Đầu gã sư tử cắn cũng không vỡ được. Tỷ phu coi đầu gã còn in vết sư tử cắn đây nè!

Tiêu Phong nhìn kỹ cái lồng sắt quả nhiên vết răng sư tử hãy còn rõ mồn một.

A Tử lại nói tiếp:

- Tỷ phu ơi! Tỷ phu có cách nào tháo cái lồng sắt đầu gã ra coi được không?

Du Thản Chi nghe A Tử nói vậy thì hồn vía lên mây. Gã đã được mục kích Tiêu Phong trở oai thần đánh nhau với quân hùng Trung Nguyên ở Tụ Hiền Trang. Ông vung song chưởng đánh bá phụ cùng phụ thân gã khiến cho lá mộc bằng sắt trên tay phải văng mất thì bây giờ ông muốn tháo cái lồng sắt đầu gã phỏng có khó gì?

Lúc thợ rèn lắp lồng sắt vào đầu gã thì gã muốn ngắt đi, song bây giờ trái lại, gã chỉ mong cái lồng này vĩnh viễn lấy đầu mình, không muốn Tiêu Phong nhìn rõ bản tướng.

Tiêu Phong đưa ngón tay ra khẽ gõ vào cái lồng sắt nghe "coong coong" thì bật cười nói;

- Cái lồng này bền chặt góm! Người thợ chế ra nó lại rất tinh vi, phá hủy đi há chẳng đáng tiếc ư?

A Tử nói:

- Sứ giả nước Cao Xương cho tiểu Muội hay rằng: gã này mặt tinh răng lòi, ba phần giống người bảy phần giống quỷ. Ai trông thấy cũng phải tránh xa, nên cha

mẹ gã mướn thợ rèn đúc cái lồng sắt này chụp vào đầu gã để người ngoài trông thấy khỏi khiếp sợ! Tỷ phu ơi! Tiểu Muội muốn coi chân tướng gã thế nào mà thiên hạ phải khùng khiếp?

Du Thản Chi lại càng run sợ, hai hàm răng đập nhau cầm cập.

Tiêu Phong thấy gã kinh sợ lạ thường, liền nói:

- Gã này sợ quá rồi! Mở mắt gã làm cóc gì? Gã đã chụp lồng sắt từ thuở nhỏ, nếu mình miễn cưỡng lấy ra, e gã khó lòng sống được..

A Tử vỗ tay cười nói:

- Nếu vậy càng hay! Tiểu Muội đã thấy con rùa, đầu nó thò ra thụt vào trong cái mai cứng rắn, tiểu Muội muốn bắt lột bỏ cái mai kiên cố đi, thử coi nó có sống được không?

Tiêu Phong nghe A Tử nói vậy, bất giác châu mày, cho là một câu vô cùng khinh bạc, tâm địa cực kỳ tàn nhẫn! Ông nói:

- A Tử! Em là cô bé nhỏ tuổi ngoan ngoãn sao lại ưa chơi những trò độc ác làm cho người ta phải sống dở chết dở như vậy?

A Tử mồm năm miệng mười, chu chéo lên:

- Trời ơi! Tỷ phu không thương tiểu Muội phải không? Tiểu Muội đâu có hay được bằng chị A Châu. Nếu tỷ phu coi tiểu Muội cũng như chị A Châu thì sao mấy ngày liền không lại thăm tiểu Muội lấy một lần?

Tiêu Phong nói:

- Làm cái chức Nam Viện Đại Vương chi chi đó thật là ngán quá! Ngày nào cũng như ngày nấy, công kia việc nọ bận tít tít chẳng có lúc nào mở mắt ra được. Tuy bận là thế mà mỗi ngày tôi chả đến thăm cô một lần là gì?

A Tử cướp lời:

- Mỗi ngày một lần! Mỗi ngày một lần! Tiểu Muội không muốn tỷ phu diễn cái trò mỗi ngày đến thăm một lần lấy lệ ấy. Giá mà có chị A Châu thì nhất định tỷ phu ở luôn bên cạnh không dời nửa bước chứ chẳng "một lần" gì ráo!

Tiêu Phong nghe nhắc đến A Châu, cảm thấy đau lòng, xong thực tình như vậy, không biết trả lời sao chỉ cười khà khà nói:

- Tỷ phu là người lớn, không biết chơi những trò cho hợp cỡ trẻ con như cô. Vậy cô kiếm mấy cô bé cùng một cỡ với cô để trò chuyện cho vui có hơn không?

A Tử lại xoén xoét nói:

- Cái gì mà trẻ con chớ chẳng trẻ con. Tiểu Muội có phải trẻ con đâu? Nếu tỷ phu không muốn chơi với tiểu muội thì còn đến đây làm gì?

Tiêu Phong nói:

- Tôi đến đây xem cô có mạnh hơn chút nào không? Bữa này cô đã uống mật gấu chưa

A Tử nhắc chiếc cằm đôn lên, hùng hổ quăng xuống đất nói:

- Trong lòng tiêu muội đã phiền muộn thì dù mỗi ngày có uống đến hàng trăm cái mật gấu cũng chẳng ăn thua gì?

Tiêu Phong thấy A Tử vẫn giữ thói con nít thường làm mình làm mẩy. Giả tử nàng là A Châu, thì ông cam tâm nghĩ cách khiến cho nàng đôi giận làm lành, nhưng đôi với con người điêu ngoa độc ác như A Tử, thì ông không thể nhìn nổi sự chán ghét, chỉ buông thõng một câu:

- Cô hãy nằm nghỉ một lát cho đỡ mệt. Rồi đứng dậy đi ra.

A Tử trông sau lưng Tiêu Phong, người nàng run run muốn khóc òa lên. Nàng chợt nhìn thấy Du Thản Chi đứng đó. Bao nhiêu lửa giận đầy ruột liền chi trút lên đầu gã. Thật là giận cá chém thớt.

Nàng quát lên:

- Thất Lý! Quát cho gã ba mươi roi.

Thất Lý"ạ"rồi rút lấy roi da.

Du Thản Chi vội kêu lên:

- Cô nương! Tiểu nhân có điều gì làm lỗi đâu?

A Tử chẳng thèm trả lời gã, chỉ quát Thất Lý:

- Đánh đòn mau!

Thất Lý được lệnh cầm roi quát"véo"vào lưng Du Thản Chi.

Du Thản Chi không ngớt kêu la van vỉ:

- Cô nương! Xin cô cho biết tiểu nhân đã phạm tội gì để sau này khỏi tái phạm Thất Lý lại quát mạnh luôn mấy roi.

Du Thản Chi kêu giã lên, A Tử nói:

- Ta muốn đánh là đánh! Mi không có quyền được chát vắn ta. Chẳng lẽ mi vô tội mà ta sai đánh oan mi hay sao? Mi muốn biết phạm tội gì ư? Ta cho mi hay: mi dám chát vắn ta, cũng là một tội rồi đó! Cần phải đánh đau!

Du Thản Chi cãi:

- Vì cô nương đánh trước tiểu nhân mới hỏi. Lúc tiểu nhân chưa hỏi cô nương đã sai đánh rồi kia mà.

Roi lại quất "Đét, đét, đét" luôn ba ngọn. A Tử cười nói:

- Ta biết trước là mi vẫn chưa chịu một phép, nên ta sai gã đánh mi, quả nhiên mi chất vấn ta thật! Thế có phải là ta đoán việc như thần không? Và ta biết rõ lòng dạ mi vẫn bướng bỉnh quật cường. Nếu mi đúng là kẻ tận trung thì thốt nhiên có bị ta đánh, tất đã cố sức chịu đựng, hơn nữa mi vui vẻ tự động hiến thân để hứng lấy những roi đòn mới phải. Mi đã la làng là trong lòng mi không phục ta rồi. Thôi! Mi không muốn để ta đánh chằng thêm sai người đánh cho bản tay.

Du Thản Chi nghe A Tử nói vậy lại càng sợ hãi, người gã run lên mình sờn gai ốc. Gã biết rằng nếu A Tử không đánh gã nữa thì nhất định nàng sẽ nghĩ ra thứ hình phạt còn thảm khốc gấp mười thà rằng chịu mấy chục roi đòn đi còn hơn.

Nghĩ vậy gã vội kêu van:

- Tiểu nhân thực có lỗi! Tiểu nhân thực có lỗi. Xin cô nương cứ đánh, đánh nữa cho! Tiểu nhân được đội ơn đức rất nhiều! Cô nương đánh nhiều chừng nào có bổ ích cho tiểu nhân chừng ấy.

A Tử mỉm cười hỏi:

- Mi cũng khá thông minh đấy, nhưng ta chả mắc mưu mi đâu. Phải chăng mi nói dối lòng xin ta càn đánh hay là để ta hả dạ và sẽ tha cho mi.

- Tiểu nhân không dám nói dối lòng cô nương.

A Tử lại hỏi:

- Mi chân tâm muốn ta đánh thật nhiều ư?

Du Thản Chi đáp:

- Đúng là tâm nguyện của tiểu nhân như vậy.

A Tử nói:

- Nếu vậy được lắm! Ta sẽ cho mi được toại nguyện.

Đoạn nàng quay sang bảo gã đội trưởng:

- Thất Lý! Người đánh gã đủ một trăm roi cho gã tâm nguyện được ăn nhiều đòn.